

нѣмскиятъ химикъ Шрьотеръ успѣлъ да получи отъ него другъ фосфоръ, въ видъ на прахъ, който нарекълъ червенъ фосфоръ. Червениятъ фосфоръ не се запалва лесно на въздуха, затова не е нужно да се държи въ вода. Той не свѣти на тъмно и нѣ е отровенъ.

Фосфорътъ се употрѣбява за разни нѣща, но най-главно и най-много за направа на кибритъ.

**„Не ми прѣчи! Азъ правя откритие!“**—Ето какъ е станало откритието на кибрита, следъ като фосфора е билъ вече добре изученъ и изнамѣренъ начинъ за неговото фабрично получаване:

Въ 1835 год. въ висшето училище въ Виена преподавалъ по химия професоръ Майснеръ. Той често казвалъ, че ако се чука въ хаванче смѣсь отъ оловенъ окись и сѣра, то лесно може да стане избухване и да се яви пламъкъ. Единъ отъ студентитѣ, на име Ирини, се заинтересувалъ отъ тѣзи думи на своя учителъ и поискалъ позволение да направи този опитъ. Професорътъ му позволилъ. Ирини престаналъ да ходи на уроци и скоро неговитѣ другари се научили, че той намислилъ вмѣсто сѣра да вземе фосфоръ и получилъ смѣсь, която се запалвала още по-лесно. Единъ отъ другаритѣ на Ирини поискалъ да отиде при него въ стаята, кждето работѣлъ. Но намѣрилъ вратата заключена. Когато почукалъ и поискалъ позволение да влѣзне, Ирини не само че не отворилъ, но извикалъ отвжтре: „Иди си, не ми бъркай, азъ правя голѣмо откритие!“ Другарътъ му се върналъ и разправилъ на всички, че Ирини „прави голѣмо откритие“. Всички студенти научили новината и се опитвали да влѣзатъ въ тайнствената стая, но всичко било напраздно. Ирини се сърдѣлъ, че го без-